

бѣха минали прѣзъ 1814 г. подъ протектората на Англия. И Англия ги управлява цѣло полустолѣтие не безъ признавана за грѣцкия народъ полза при единъ почти самостоятеленъ режимъ съ единъ лордъ великъ-комисаръ во главѣ за начальникъ на изпълнителната властъ, назначаванъ отъ британската корона, какъвто е билъ между други и знаменитиятъ Гладстонъ, до като най-послѣ прѣзъ 1863—1864 г., при министерствуването въ Англия на тоя же сѣщи Гладстонъ тази републиканска конфедерация, наричана „Съединени - стати на ионическитѣ острови“, биде отстъпена самоволно отъ сама пакъ Англия на Грѣцкото кралевство, отъ което тѣзи острови днесъ сѣ часть неотдѣлна, раздѣлена административно на три окръга или префектури (Νομαρχίαι) съ около 240,000 изцѣло жители, всички почти грѣци православни.

V.

Отъ островъ Корфу до гр. Триестъ.

Врѣмето бѣше прѣкрасно. Морето тихо и като за-смѣно. Едвали тѣнѣкъ прохладенъ вѣтрецъ посбръчваше гладката морска поврѣхнина. Пълно спокойствие отъ всѣка страна въ широкопространния Адриатикъ, по който се возимъ сега къмъ сѣверо-западъ, слѣдъ като излѣзохме вече отъ тѣй нареченото Ионическо море. Въ царството на Посидона, инакъ Нептюна, не можеше се каза сега, че не владѣе, по тази му поне часть, желаемиятъ пѣленъ миръ. До уши ми долиташе само приспивателниятъ по своята монотонность шумъ, произвежданъ отъ равномерното движение на параходната машина посрѣдъ разпѣняваната отъ това движение морска поврѣхность. Тукъ сега нищо, речи, не се виждаше отъ никждѣ, освѣтъ синьото небе отъ горѣ, водната равна поляна отъ долу.